

12.

ривечер задуха силен вятър, небето се накачули, заръмя. Вятърът се усилваше все повече и повече, и когато се стъмни, над морето забушува истинска буря. Тук рядко се случваха такива бури. В такова време, разбира се, беше лудост да се пътува и то с малка рибарска лодка, прилична на черупка.

— Ще спиш тук, — рече зарадван Кир.

— Никога не сме имали такъв скъп гостенин, — обади се и старата.

Орфей се безпокоеше. Той знаеше, че ще го търсят, че ще се тревожат за него. Но Кир смигна хитро. „Нека“, каза той. „Те ще те сметнат за изгубен, а утре, като се оправи времето, ще се върнеш. Така ще направиш още няколко пъти, и ще го направиш нарочно. Ако владетелят те повика и ти се скара, ти кажи, че не можеш да живееш като затворник, че трябва да излизаш, да се разхождаш и развличаш. И когато избягаш, отначалото никой няма да се усъмни. Ние ще вземем преднина, та и с бързоходни кораби да ни гонят, няма да ни достигнат. Най-важното е да минем теснините...“

Орфей слушаше и се усмихваше. Колко умен и предвидлив е този Кир! Колко благороден и добър е той. Без него Орфей щеше да си остане в този проклет град и да изсъхне като цвете без слънце в пустия дворец край брега на морето...